

ΦΑΝΤΑΣΙΟΠΛΗΕΙΑ

Μίαν κυριακήν αἱ Ἀθηναὶ ἐξύπνησαν χωρὶς Ἀσμοδαῖον. Πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι δὲν εἶχεν ἐξημερώσει εἰσέτι καὶ ἐκοιμήθησαν ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν, ἀλλὰ τὸ ἐξύπνητῆρι τὸ ὅποτον ὁ καθείς ἔχει ἐντὸς τοῦ στομάχου του τοὺς ἐξύπνισεν ἀκριβῶς τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ.

Παράξενον! ὁ ἥλιος εἶχε βγῆ πρὸ τόσων ὥρῶν καὶ ὁ Ἀσμοδαῖος δὲν εἶχε βγῆ! ἐντούτοις τὰς συννεφώδεις Κυριακάς συνέβαινε τὸ ἐναντίον.

Ἐν ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι ἤνοιγον ὡς ὀπὴν τὸ στόμα των πρὸς ἐκφρασιν τῆς ἀπορίας των διὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην τῶν νόμων τῆς φύσεως, ὁ Ἀσμοδαῖος ἦτο μακρὰν τῆς γῆς.

Εἶχε λήξει ὁ χρόνος τῆς ἐπὶ γῆς ἐξουσίας του, διὰ τῆς καπνοδόχου δ' ἐστίας τινὸς ἐν ἣ εἰσῆλθον τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐπὶ γῆς διαμονῆς του ὅπως διὰ τοῦ πυρὸς καθαρθῇ ὡς ὁ Τριπτόλεμος, ἀπέπτη εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπὸ μορφήν διαφυγῶντος αἰμοῦ.

Χωρὶς δὲ νὰ σταματήσῃ εἰς οὐδέναν τῶν πλανητῶν, δαυμάθη πρὸς τὸν Σαββαῶν ὅπως δώρῃ λόγον τῶν πράξεών του.

— Τί ἐκαμες τόσον καιρὸν ἐκεῖ κάτω; ἠρώτησεν ὁ Θεός.

— Ἰδοὺ! εἶπεν ὁ Ἀσμοδαῖος, παρασιάζων πρὸς αὐτὸν ὀλίγην λάσπην τῆς Κωπαίδος, ἕνα πάσσαλον τοῦ Καζάζη, σταγόνας τινὰς τῶν χερσαίων λουτρῶν τοῦ Λαμασκηνοῦ, τὴν σελίδα τοῦ Χεσιμέ τοῦ Ποταγοῦ, καὶ ἕν ἐδάριον τοῦ δασμολογίου τοῦ Δεμάδα.

Ἡ σοβαρὰ ὅφιος τοῦ Θεοῦ ἠθρίασεν αἰμέσως.

Εὐγέ σου, εἶπε, ἀπεκάλυψες τὴν κακοήθειάν, ἐκατήγωσες τὴν ἀγυρτίαν, ἐκάγχασες μετὰ τὴν μυστίαν.

Μετὰ σιγμάλαν δὲ σκέψιν.

— Ἐὰν δὲν σοὶ εἶχον κἀκεῖ ἄλλας τὰς πτέρυγας σου, εἴ σοι ἔλεγα νὰ πετάξῃς εἰς τὴν χορὴν τῶν Χερουβὶμ, εἰς τὸν Πάρεδαισον. Ἐξηγόρασες τὸ προκατορθὸν σου ἀμάρτημα.

— Ἄν δὲν ἔχω πτέρυγας, ἀπήντησεν ὁ Ἀσμοδαῖος, ἔχω τὰς ῥίξας των, κἀπως μετακινήμενας εἶνε ἀληθές, ἀπὸ τὴν θέσιν των, ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ Ἑρμῆς, δὲν εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς πτέρυγας; Θὰ σὲ παρακαλέσω ὅμως νὰ μὴ με στείλῃς εἰς τὸν Παράδεισον! ἐκεῖνος ὁ ὅρκος τοῦ Ἀβραάμ ὅπου ἐμβαίνουν ὅλοι οἱ δίκαιοι δὲν εἶνε δι' ἐμέ; ἔπειτα τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν δὲν ἐννοῶ νὰ τὴν συμμερισθῶ μετὰ τὸν καλὸν Λάταν, τοῦ παραχωρῶ τὸ μεριδίόν μου.

— Ἄ! ὁ Λάτας! εἰς με πονήρην μεϊδιάμα ὁ Πλάστης! δὲν ἤξυρῶ ἂν εἶδεν ἄλλους καλούς, ἀλλὰ τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ δὲν πιστεύω νὰ τὸν ἴδῃ. — Καὶ τὸν, εἶπε, δὲν θέλεις νὰ μείνῃς εἰς τὸν οὐρανόν; εἰπέ τί θέλεις; σήμερον εἶμαι εἰς τὰ καλά μου.

— Θέλω νὰ καταβαίνω κατὰ εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος...

— Νὰ κάμῃς τί;

— Αἶ, ἀφῆκα τόσας ἀναμνήσεις ἐκεῖ κάτω, τὸν Κασιμάτη, τὸν Ροζοῦ, τὸν Σταμούλη...

Τὰ ὀνόματα ταῦτα ἔφεραν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Θεοῦ ὅλα ἐκεῖνα τὰ φύλλα τοῦ Ἀσμοδαίου, τὰ ὅποια κάθε πρῶτον κυριακῆς, ἀποφεύγων τὴν βαρεῖαν κωδωνοκρουσίαν τῶν ἐκκλησιῶν, κατέφευγεν εἰς ἀπόκρυτον τοῦ Παραδείσου λόχμην, κ' ἐκεῖ, κρυφά, ὡς μαθήτρια, τ' ἀνεγίνωσκεν ἀπλήστως καὶ ἐξεκαρδίζετο.

Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὸν ἄλγον, ὁ Πλάστης ἐκτίμα τὸ πνεῦμα, ζωντανὴν προστάτην αὐτοῦ ἔκρινεν πλησίον του τὸ Ἄγιον Πνεῦμα, πλήρης θείας ἐπιταγῆς εἶπε:

— Καλὰ κατέβηες εἰς τὸ Ἄστυ.

Τὴν ὥρην ἐπὶ τὴν ὅσων ὁ ἥλιος ἀναρτῶν ροδοχρόδους χροσσούς εἰς τὴν κορυφὴν τῶν νεφῶν αὐτῆς παρέκει ὁ οὐρανὸς ἠπλοῦτο ὀλογάκτανος ὡς πέλαγος ἀπύκντον, ἐφ' οὗ ἐκολύμβων καταπράσινα νησίδερα χυθῶντος πέπλος ἰώδους χρώματος ἐκάλυπτε τὸ ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος.

Ὁ Θεὸς ἐν σιγμῇ καλλιτεχνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐδράξατο διὰ τῆς χειρὸς τῶν χρωμάτων ἐκείνων, καί:

— Πάρε τα, εἰπεν εἰς τὸν Ἀσμοδαῖον.

Ὁ Ἀσμοδαῖος τὰ ἔλαβε.

Δὲν θὰ βάψῃ αὐτὰ μετὰ τὰ χρώματα ταῦτα! δὲν θὰ ζωγραφίσῃ εἰκόνας ἁγίων, οὔτε ἐσφαγμένα πρόβατα διὰ καμμίαν ἔκθεσιν! θὰ παρῶσχη καὶ πάλιν στιγμὰς κρυφῆς ἀνγχώσεως εἰς τὸν Πλάστην ἐν τῇ λόχμῃ τοῦ Παραδείσου, μετὰ κατὰ τι ὅπερ ἐπειδὴ θὰ εἶνε πολιτικῶς ἀχρωμάτιστον θὰ εἶνε καλλιτεχνικῶς χρωματισμένον.

Τάμ. - Τάμ.

Ο ΑΡΤΟΖΗΣ

Παρέχοντες σήμερον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὴν εἰκόνα τοῦ θηριώδους κακούργου, οὗτος τὸ ἀποτρόπαιον ἐγκλημα συνετάραξεν ἀπασαν τὴν κοινωνίαν τῆς πρωτεύουσας ἐξεγείραν τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀποστροφὴν καὶ αὐτῶν τῶν ἐν Μενδρῶσῃ καθειργμένων κακούργων οἵτινες ἀπεποιοῦντο νὰ δεχθῶσι αὐτὸν ὡς σὺντροφον εἰς τὸ φρικτὸν αὐτῶν καταγώγιον!

Ἦνγε ἀνὴρ τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν ηλικίας, ὠχρὰν ἔχων ὄψιν, βλοσυρὸν τὸ βλέμμα καὶ φυσιολογικῶς μαρτυροῦσαν ὑπουλότητα καὶ ἀγριότητα ψυχῆς. Δὲν εἶνε θεῖος τοῦ αὐτοῦ Ζώνιου ὡς κατὰ πρῶτον ἐλέχθη, ἀλλὰ δεύτερος αὐτοῦ ἐξ ἀδελφῶν ἐξ ἀγχιστείας.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἀρτόζης μαθήρχετο τὴν ποιμένα ἐν Ἠπειρῷ, ἀκολούθως σχετιοῦσε μετὰ τῶν λωμαιοῦσιν τὰ μέρη ἐκεῖνα ληστρικῶν συμμοριῶν, ἐξυπηρετῆς αὐτὰς ὡς κατάσκοπος, διετελέσε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τινι καιρῷ ληστής. Κατόπιν προδίδων τινὰς συντρόφους του, προσέφερεν ἐκδουλεύσεις εἰς τὰς ὀθωμανικὰς στρατιωτικὰς ἀρχάς, χρησιμεύων ὡς ὁδηγὸς τῶν ἐπὶ τῆς καταδιώξεως ἀποσκαυμάτων.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγκαταστάς διέμενεν ἐνταῦθα διάγων βίον ἡσυχον καὶ ἀπομεμονωμένον, οὐδέποτε παρασχὼν ἀφορμὴν καταδιώξεως διὰ τῆς διαγωγῆς του.

Τὸ αἶτιον τὸ ὥθησεν αὐτὸν εἰς τὸ μυστῆρον ἐγκλήμα ἦτο ἡ πλεονεξία. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ θάματος ὑπῆρχον χρηματικαὶ δοσοληψαὶ καὶ ὁ ταλαίπωρος Ζώνης ἐβίαζεν αὐτὸν νὰ τῷ ἀποδώσῃ ποσὸν τι χρηματικὸν ὅπερ τῷ ὤφειλε διότι προϋτίθετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Βεβαίως ἡ ἀδικαιολογητὴ ἀκόμη δὲ ἀπήγγειλε τὴν τελευταίαν λέξιν ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους ἐγκλήματός τοῦ ἐμποιήσαντος τοσαύτην εἰς τὴν κοινωνίαν αἰσχύναν. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν καθημαγμένων ἐνδυμάτων τοῦ Ἀρτόζη ἐνθὺς τοῦ ἀπατάτου, τὸ μυστήριον ἀρχίζει νὰ διαφωτισθῇ καὶ νὰ διαγράφῃται εὐκρινῶς ἡ μορφή τοῦ βδελυροῦ φονέως, ὅστις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ λάβῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του.

